

[Ministeren for kulturelle anliggender]

tror man egentlig de er lavet af? Af is og plastic – eller af kød og blod som vi andre? Som om de ikke står i en hverdag, hvor de har rødder, og hvor de kan diskutere tingene ud fra deres forudsætninger? Hvor tror de, der er interesseret i kulturpolitik i denne sal, egentlig vi havde været i de sidste år med vores kulturpolitik, med udvidelserne, hvis vi ikke havde haft et samarbejde med amtsrådspolitikerne og med Amtsrådsforeningen? Jeg synes godt, det kan siges, at det næsten er blevet en sport at rakke ned på disse mennesker.

Jeg tror også, det er vigtigt, at vi fastholder den udvidede medarbejderrepræsentation. Det kan diskuteres, men det er dog sådan, at regionalradioer som fuldt ansvarligt styringsorgan over for en regionalradio med få medarbejdere og lille sendetid kan virke som en tung styringsform over for de få medarbejdere. Derfor og for at udnytte medarbejdernes erfaringer i forhold til en helt ny styringsform foreslår jeg en relativt stor medarbejderindflydelse, og ingen af disse hensyn gælder med hensyn til radiorådet.

Spørgsmålet om en amtslicens er blevet nævnt. Jeg er ikke i tvivl om, at det teknisk kan lade sig gøre, måske ikke fra den ene dag til den anden, men i hvert fald efter en forberedelsesperiode. Men det, der måske er bekymringsfuldt, er tanken om de niveauforskelle, der måske ville opstå, som vi taler om det i bemærkningerne til lovforslaget. Der kan opstå forskelle i serviceniveau i de forskellige egne, og der kan opstå forskelle i licenshøjde, og begge dele finder jeg forkert for den offentlige service.

Dermed vil jeg ikke sige – og det vil jeg gerne understrege for ikke at blive misforstået – at regionalradioerne på alle måder skal være ens og have lige mange penge, selvfølgelig ikke. Hver radio skal betjene en vis befolkning. Derfor kan befolkningens varierende størrelse, sammensætning og geografiske fordeling fra region til region naturligvis begrunde et forskelligt aktivitetsniveau, men prisen skal efter min mening være den samme for alle lyttere.

Der er blevet sagt noget om de tilfornede, og alle var jo ikke lige begejstrede for dem. Der må gælde det samme, som når man udpeger andre end politikere til radiorådet. Jeg vil gerne forsvare dem alligevel, for der sker mange gange det, at vi, som er orga-

nisationsfolk, administrationsfolk, som interesserer os for den tekniske side, ikke helt har det samme syn på mange ting, ikke ser det med helt så friske øjne, som andre har gjort det. Dengang vi havde de tilfornede i radiorådet, lyttede man mange gange mere til det, de sagde, end til det, der blev sagt af os, der kom dels som politikere, dels som organisatorer, dels som administratorer. Det er selvfølgelig åbent, men jeg tror nok, at vi skal overveje, om ikke de er et nødvendigt salt også i fremtiden i diskussionen i radiorådet.

Jeg er enig i de bemærkninger, der er gjort om tv 2. Det vil være rimeligt, at vi får et tv 2 i Danmark engang, men jeg må erkende, at med den økonomiske situation, vi er i i dag, og med det behov, der i øjeblikket er for, skal vi sige selvskabende kulturelle aktiviteter hos store dele af befolkningen, ville jeg være ked af at investere så meget i noget, som mere eller mindre gør folk passivt modtagende. Det må vente, til vi ligesom har fået lidt mere økonomi i det, og så er det måske en satellit, en nordsat eller hvad man vil, vi skal diskutere, som, hvis omkostningerne skal deles af flere lande, kan give os et større udbud hurtigere, end det ellers vil være tilfældet. Men jeg tror bestemt ikke, det bliver hverken i dag eller i morgen, vi skal diskutere det. Der er mange problemer, der skal løses, og det er også derfor, vi ikke har det med i lovforslaget, men alene nævner det i bemærkningerne og siger, at vi principielt er positivt indstillet over for det nordiske. Det er vi af flere grunde, men først og fremmest naturligvis, fordi vi tror, at der ligger en vældig styrke i forhold til de andre nordiske lande i, at vi får muligheden for at lytte til hinanden, se til hinanden og få en indføring i hinandens liv, hvis der skal være alvor i vor tale om et nordisk samarbejde.

Jeg vil gerne sige noget til fru Nathalie Lind om provinsradioens stilling. Det er selvfølgelig ikke meningen, at der skal ændres ved den, at den afskaffes. I virkeligheden er det jo provinsafdelingen, der har inspireret til, at vi går videre, fordi vi har opdaget, at der er et vældigt behov for at få lokaludsendelser, at man kommer ud dér, hvor folk er. Det er det, der er meningen, og jeg tror, der bliver rigeligt til alle parter.

Jeg har ikke mange bemærkninger til fru Grethe Fenger Møller, som gerne vil leve